

gewin aan hen voorbij zou gaan, verwerp ik niet met de wel eens gehoorde stelling dat de arts voor dergelijke overwegingen ongevoelig zou zijn, maar wél wil ik hierbij uitdrukkelijk verzekeren dat: 1e. deze overweging bij mijn commentaar geen enkele rol gespeeld heeft; 2e. dat hoogstwaarschijnlijk op dit moment vrijwel iedere arts in Nederland blij zal zijn met iedere uitvinding die zijn spreekuurbezoek doet afnemen; 3e. dat ook de mogelijkheid, dat de test in de handel is gebracht om materieel gewin en niet uit zuiver ideële overwegingen, hier evenmin ter zake doet.

In mijn kliniek wordt iedere vrouw die ons consulteert met de vraag of er een graviditeit bestaat, onderzocht met alle beschikbare middelen om zo snel mogelijk een betrouwbaar antwoord op haar vraag te kunnen geven. Naar onze ervaring is dat niet altijd zo eenvoudig als buitenstaanders wel eens menen. Een weigering op de gestelde vraag te antwoorden mag bij de medicus uitsluitend berusten op onmacht, nooit of te nimmer op onwil.

Aan een meisje of vrouw die alleen haar urine voor dit onderzoek ter beschikking zou willen stellen, zou ik weigeren een antwoord te geven over het al of niet bestaan van zwangerschap. Uit haar urine kan ik immers alleen het HCG-gehalte bepalen en dat laat geen zekerheid toe voor het bepalen of uitsluiten van zwangerschap. Het gynaecologisch onderzoek is erbij nodig, afgezien nog van de zekerheid dat de urine van haar zelf afkomstig is.

Ad 4. Reeds enige malen hebben wij ervaren dat vrouwen zich voor veel geld hadden laten behandelen voor een zwangerschap die nooit bestaan. Ik wil bij die ellende economische overwegingen maar liever buiten beschouwing laten, maar een aanbeveling, ook voor ongewenste zwangerschappen, geen eigen wegen te gaan, ligt er wel in. Dat de geachte inzender een eventueel verbod van de „Predictor” hier in verband brengt met de discriminatisatie van abortus, is misleidend (om geen ander woord te gebruiken). In mijn commentaar opperde ik een verbod slechts in verband met een mogelijke onbetrouwbaarheid van deze reactie in handen van onervarenen. Een vrouw met opzet in onzekerheid laten over het al of niet bestaan van zwangerschap om dan naderhand triomfantelijk te kunnen zeggen dat het te laat geworden is die zwangerschap te verstoren, is immoreel. Dit heb ik in mijn commentaar duidelijk naar voren gebracht.

Ad 5. Mijn pleidooi voor zelfkritiek was een pleidooi voor een hulpvaardige, niet-moraliserende houding van de artsen tegenover mensen in moeilijkheden. Met SCHUURMANS STEKHOFEN ben ik van mening dat daar waar deze houding van de arts ontbreekt, de „Predictor”-test een dankbare gebruikerstersschare zal aantreffen; een schare waarvan ik van harte hoop dat ze de nauwkeurigheid en zakelijkheid zullen bezitten om de test op betrouwbare wijze in te zetten, af te lezen en te interpreteren. Maar iedere test die verricht wordt uit angst voor de arts (angst voor zijn morele oordeel of angst voor zijn rekening), is een aanklacht tegen de artsenwereld en dus een reden tot zelfkritiek.

Helaas hebben wij artsen geen beslissingsrecht over het ziekenfondspakket. Anticonceptionalia worden door de Nederlandse artsenwereld al geruime tijd tevergeefs in het ziekenfondspakket gewenst. Een HCG-test mag aan het verlanglijstje worden toegevoegd.

Tenslotte zou ik er nog op willen wijzen dat „doe-het-zelvers” een nog veel sneller en betrouwbaarder antwoord op de vraag of zij zwanger zijn, kunnen krijgen door regelmatig hun basale temperatuur te meten. Dat kost niets en deze methode geeft al uitsluitsel wanneer iemand maar 2 à 3 dagen over tijd is. Men moet dan echter wel met temperatuur meten beginnen voor er nog van zwangerschap sprake is.

Velen van ons zullen de opzienbarende documentaire „The selling of the Pentagon” op het televisiescherm gezien hebben. Hierin wordt getoond hoe de military-industrial complex door middel van geraffineerde psychologische tactieken invloedrijke burgers voor eigen doeleinden weet te beïnvloeden. „Leger-oefeningen”, tentoonstellingen waarin het nieuwste oorlogstuig wordt getoond, „War”-symposia, lezingen van kolonels, en het manipuleren van de pers en andere nieuwsmidia vormen, zoals deze film laat zien, de ingrediënten voor massale brain-washing van het Amerikaanse publiek. Bij de benadering van invloedrijke burgers wordt de stroop der vleierij met reusachtige paplepel uitgesmeerd over de hoofden der willige slachtoffers.

Terwijl ik gefascineerd naar deze documentaire zat te kijken, kroop langzaam de onbehaaglijke vraag naar voren: „Maar ligt dit alles nu zo erg ver van ons af? Worden wij artsen niet precies op dezelfde Madison-psychologische wijze benaderd en „gebrainwashed” door het machtige Medical-Industrial Complex?” Zijn de indrukwekkende „Wetenschappelijke symposia” gesponsored door de farmaceutische industrie en haar artsen, waarbij de medische VIP's als vorsten in de duurste restaurants worden gefêteerd en hun Ego in duizend andere opzichten wordt opgepoetst, veel meer dan „the selling of the pharmacon”?

Het military industrial complex stuurt zijn kolonels en oud-kolonels de weg op om aan het volk de blijde boodschap te verkondigen. Bij ons artsen komt niet de kolonel maar de artsenbezoeker over de vloer. Velen van ons, laat ons eerlijk zijn, ontvangen onze post-graduate medical education grotendeels van de artsenbezoeker.

Ofschoon ik artsenbezoekers in het algemeen als mens zeer waardeer (some of my best friends are detailman) ontvang ik sedert jaren principieel geen artsenbezoekers meer, tenzij ik specifieke problemen te bespreken heb. Ik heb van de artsenbezoeker nog nooit iets geleerd dat ik niet in de brochures of overdrukjes heb kunnen vinden. De respectvolle houding en het willig luisterend oor van de artsenbezoeker waren als balsem voor mijn Ego, en ik zou zeker de waarheid geweld aandoen indien ik zou ontkennen dat ik niet met een zekere nostalgie naar deze opbeurende bezoeken terugblik.

Het doorgeven van informatie vanuit de farmaceutische industrie naar de arts is uiteraard een volstrekt ethisch verantwoord zaak. Indien de „selling of the pharmacon” langs dezelfde lijnen verloopt als de „selling of the Pentagon”, treft de Medical-Industrial Complex geen enkele blaam.

Zoals uit een Amerikaans psychologisch onderzoek bleek, hebben van alle vrije beroepen de artsen het meest opgeblazen Ego. De farmaceutische industrie maakt hier een psychologisch verantwoord gebruik van.

CASSIUS (over CEASAR) „But when I tell him he hates flatterers, he says he does, being then most flattered.”

De oplossing? Vermijding van peperdure restaurants, de voordeur, de achterdeur barricaderen? Neen, prikken in de ballon van het eigen opgeblazen Ego. Alleen door onze eigen belangrijkheid niet zo belangrijk te vinden, ons Ego niet zo serieus te nemen, kunnen wij artsen gelijkwaardige tegenspelers worden in the Big Game, de „Selling of the Pharmacon.” Alleen dan kan men zich vrijmaken van het exclusief denken in farmacologische schablonen onder invloed van de dagelijkse hersenspoelingen, en ontdekken dat er nog zo iets als een biologisch-fysiologische facet zit aan het bouwwerk der moderne geneeskunde.